

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נ"ו.

עין משפט נר מצוה

קפב א מיי פ"א מהל' ו
 אסוקר בלאה הל' ו
 סמו לאון קג
 ב מיי פ"א מהל' דעות
 הל' ח פ"א מהל' תשובה
 הל' ז ט"ש"ע ח"מ סמו
 תכ סעף לטו
קפג ג ט"ש"ע ח"מ ס' רכח
 סעף א
 דג"ה:
קפד ד מיי פ"א מהל' אשוח
 אשוח הלכס יט
 סמו לאון קטח ט"ש"ע
 ח"מ ס' רכח סעף ג:
קפה ה מיי פ"א מהל' ממכה
 הלכס יח
 סמו שס ט"ש"ע שס סעף ט"ו:
קפו ו מיי פ"א מהל' אשוח
 הלכס יט
קפז ז מיי פ"א מהל' כלס
 הלכס ה:

תורה אור השלם

- 1 ויצלעו שמוח וקאספו נאספו עליו נביח ולא ידעתי קרעו ולא דמו: תהלים לה טו
- 2 הוא מוצאת ודיא שלקחה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי יהיה ותאמר חבר קא למי החתמתם ותפתילים ותמטה האלה: בראשית לח כה
- 3 ולא תנו איש את עמיתו ואת מאלהיו: פי אג' ואלהיהם:
- 4 גם כי אונק ואשעו שבתם תפלת: שמעיה תפלתו יי ויפועתי האניקה אל אשוח: דמעתו אל תולש פי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי: תהלים לט יג
- 5 רק לא יהיה כאחאב אשר התמבר לעשות דרע בעיני יי אשר אשוח: מלכים א כא כה
- 7 בה תראני והנה ארני נצב על חומת אקר ובידו אג'י: עמוס ו ז
- 8 בפקידו ביד מייקה פן תהיה רעתה חמס וחד ישמע בה על פני תמיד תלי ומקו: רמיהו ו ז
- 9 העם המכעיסים אותי על פני תמיד זכחים על כלב חפים ישיבועיך: תהלים קמו די
- 11 והיה אם ירע ישראל ועלה מדין ועמלק ובני קדם ועלו עליה: שופטים ו ג
- 12 והנה עליהם ויחזיתו את יבול הארץ עד בואך עזה ולא ישיארו מתיקה בישראל ושה וישור וחמור: שופטים ו ד
- 13 וידל ישראל מאד מפני מדין ויזקקו בני ישראל אל יי: שופטים ו ו
- 14 ולאבכם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ופקד ותמרים ועבדים ושפחה ותבנית וגמלים: שופטים יב טז

נוח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש בו. נקט הכי משום דבת שבע ספק אשת איש ופי' צוקנטרס משום דכל היואל למלחמת צית דוד כותב גט לאשתו ע"מ שאם ימות יגרשה לא"כ אין זה כל היואל אלא דוקא שיש להם אחין ואין להם בנים מיהו צוקנטרס לאו דוקא נקט יבס אלא שלא מתעגן ועוד קשה לר"ת דלמחר צמקת שבת (ד' נו. וס' ד"ה גט) כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה אמאי והא חזר אוריה מן המלחמה לא"כ ומיהו יש לחמת שהיו מתנין אם לא יחזור צוקף המלחמה ועוד קשה דמינח צפ' מי שאלחו (גיטין דף ע"ג. וס' ד"ה אמר) מנה היא בלוחן הימים רבי יהודה אומר רבי היא כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ואפילו לרבי יוסי חטא דוד דאינה מגורשת ודאי וכ"ת דהתם צלל אמר מעכשיו דמוקי לה בגמרא צלומר מעת שאני בעולם צלומר שעת אמת קודם מיתתי וצמלחמת ציתא דוד היו כותבים מהיום הא קמני בדיח צוקמפסא"ט מהיום אס מתי הימים שצנימים רבי יהודה אומר היא כאשת איש ומתני' דמי שאלחו (ס' נני מוכח דלמחר מהיום לדלעיל מיינה קאי והא דלמחר צגמרא צלומר מעת שאני בעולם מעת שהאו בעולם משום כיון דלמחר אס מתי מתכוין לרחק הגרושין כמו שיוכל ואינו רוצה שמתגרש עד סמוך למיתתו והא דקאמר מהיום להראות שהאו רוצה שיחולו גרושין (ס' מהיום) ומפ' ר"ת דצמלחמת צית דוד היו מגרשין לגמרי צלל שום תנאי אלא היו עושין לדבר צלנעה כדי שלא יהו קופלין על נשומיהן לנשואן לכן קרו להו ספק אשת איש ולכל הפי' קשה דלפילו צל על אשת איש ודאי טוב ממלצין מדקאמר דוד הבא על אשת איש מיתמו צמקן ויש לו חלק לעולם הבא צלל ממלצין כו'.

וְלֹא עוֹד אֵלָּא בַשְּׂעָרִים שְׂעוּפִיקוֹן בְּנִנְעִים וְאַחֲלוּת. כלומר לא מציעא צענה שס' צענה צענה אפי' עסוקים בלילות ממורות וגם אין עניינם לאשת איש ויש ספרים דגרסי צענה שעוסקין בצרבע מיתות צ"ע):

דְּבַתִּיב היא מוצאת. צלל אל"ף כמו (א"ה ד) וילת אש צליון שהיתה קרובה לאש כבר ולא שלחה לו אלא צמנו אס לא היה מודה לא היתה מפסקתו:

וְאֵל דְּמַעְתִּי אֵל תַּחֲרֵשׁ. אינו אומר שמע אל צכיי או ראה דמעתי אלא אל תחרש כלומר צטוח אני שלא תחרש דשערי דמעתי לא נעלתי):

חֲתָבוּ חוֹלוֹת וְנָתַן חוֹל בֵּין חוֹרָא לְחוֹרָא. אס לא היה חול צינמים היה מודה רבי אליעזר דכלי חשוז הוא שהטפסו צכדי לתגור מחצרת החוליות וממעמדתן זו אל זו ומשום דנתן חול צינמים להפריד החוליות זו מזו מטהר ר"א והכי תנן צמקת כלים (פ"ה ה משנה ח) חתכו לרוחו פחות פחות מאכרבעה טפחים טהור מרחו צטיט טמא משסיקנו לפחות צו סופגנים רחוקי אש הטפסו ונתן חול או צרור

וצלעו. צכביל אשתי זו שמתחלה חטאתי צה כמו (בראשית צ) ויצן את הללע: שמוח ונאספו קרעו ולא דמו. אס קרעוני לא מלאו דס: ס' כדררש רבא. לטובה מעשה של דוד וצת שבע משלהס וספק אשת איש היא שהיואל למלחמת צית דוד גט כריתות כותב לאשתו על מנת שאם ימות שתהא מגורשת מעכשיו ולא חוקק ליבס וכל אותן הימים היא ספק מגורשת אס מנת מגורשת מתחילה ואס לא מנת לא נתגרשה: היא מוצאת והיא שחנה. אע"פ שהיו מוציאין אותה לשריפה לא אמרה להם ליהודה צבעלתי אלא שחנה לו למי שאלה לו אנכי הרה ואס יודה הוא מעלמנו יודה: עמיטו. עם אמו: צלונאס אספו. צלונאס דברס לצערה: אונאסס קרובה. לצא. פורענות אונאסס ממנה לצא: שמעה ספסלי. אין לשנותו מלשון צקשה שמצקש מאת הקצ"ה שישמע תפלמו אצל אל תחרש יש לשנותו מלשון צקשה ולומר צו אני צוטח שאין דרכך לשמוק ולא להחריש. אל תחרש אל תעשה אל מתן משמשין לשון צקשה ומשמין לשון עמיד כגון (מהלס קכא) אל ימן למוט הרי לשון צקשה ויאמר יעקב לא מתן לי מאומה (בראשית ו) הוא לשון עמיד: רק לא היה כחאצב ספייה דקרא אשר הסתה אותו איוצל אשוח: [אססך גולא. אשחק קטנה ככוף עמלן ושמע דבריה]: כל הסערים. שמתן ננעלו: מן משערי אונאס. הלועק על אונאס דברס אין השער ננעל צפניו: הכל ע"י שליט. נפרעים על כל עבירות ע"י שליט: וצידו. לא מסרה לשליט: פרגוד. מחילה צכין שעינה לצלל מרוס: אינו ננעל. להפסקי ראייתן מן המקוס אלא תמיד רואה אותס עד שיפרע: וצידו ארך. משמע שהיא תמיד אללו ומשמש צה: על פני. ואין מחילה צינו לצין העצירה: אימסי גנולך שלום. כשחלב חטים ישביעך הקצ"ה: מנדא. כד שנותנים צו שעורים: נקיש ואסי סגרא. התגר מקקש וצא. ואני שמעתי הדק מקקש כדך כלי ריקס ששמע צו קול הברה כשמשקשקין עליו: וידל ישראל לעיל מיינה כמיצ ויחמו עליהס וישחיתו את יבול הארץ: אוקירו נשיכו. כדדו נשומיס: מחווא. עיר שהיה רבא דר צמוכה כך שמה: חסכו חוליות. מנור העשוי חוליות מנרפו צכצשן כדך כלי חרס וא"כ צירף החוליות ונתן חול צין חוליא לחוליא: ר"א מעשה. שאין זה כלי חרס אלא צנין כעין כלי גללים וכלי אדמה שאין מקצבלין טומאה: וחכמים מעמאין. דלזלי צת חוליות. שאר תנורים שלהס היו עשויס כעין קדירות גדולות ופיו למעלה וצורף צכצשן כשאר קדירות ומטלטלים אלא שהיו מושיצו על הארץ או על להק ומדביק את טפילות העיט סכדי על כולו לעשותו עד שיקלוט ויחזיק את חומו: עכנאי

א) סנהדרין קו. ע"ש, ב) [אמר כלי], ג) א) צמקת מני: כוטה י: מחוואס קו: ד) י"א הונה, ה) י"א חניה, ו) [שעופות ג], ז) א) צמקת ל: ח) [י"ל אמר], ט) [י"ל אמר ר"ה] כלס פ"ה [מ"ין צמקת וכן הוא דפיו ועי' רש"ש], ט) [ד"ה אוקירו חר ד"ה מחוא], ט) [פ"ה דגיטין ע"ש], ט) [י"ל מחיס], ע) [ומצמקת סנהדרין קו. גר' להדיא צענה שעוסקים כד' מיתות צ"ד] ט) [ד"ה מוס' צמקת ל: ד"ה א"ל,

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה תמכו וכו' הרהר והטורה לכלל וימת והעמאה נגמק:

גליון הש"ס

גב' ויש לו חלק לעוה"ב. עיין פ"ה דף ד' ע"ב תוס' ד"ה היא תפלוט:

מוסף רש"י

אל דמעתי אל תחרש. מללל כמיצ את דמעתי תראה. שמו מנה נחית היא לפניו ואין לרין להפסל אלא שמתקבל לפניו (ברכות ב). החבו חוליות. מנר של חרס שהאו עשוי כלי ומטלטל ומחילה צפניו מן העיט ומנרפו צכצשן כשאר קדירות, ואס נעמח הצריכו המכזו נמלה ואס נתנו בעיני זה שמתכו סכדי סכדי חוליות עגולות וחזר וחיברו צטיט של חול צין חוליא לחוליא, רבי אליעזר מטהר. עולמות, אשוחי עוד ככל חרס שלל נרף צכצשן, וחכמים מעמאין (ברכות ט).